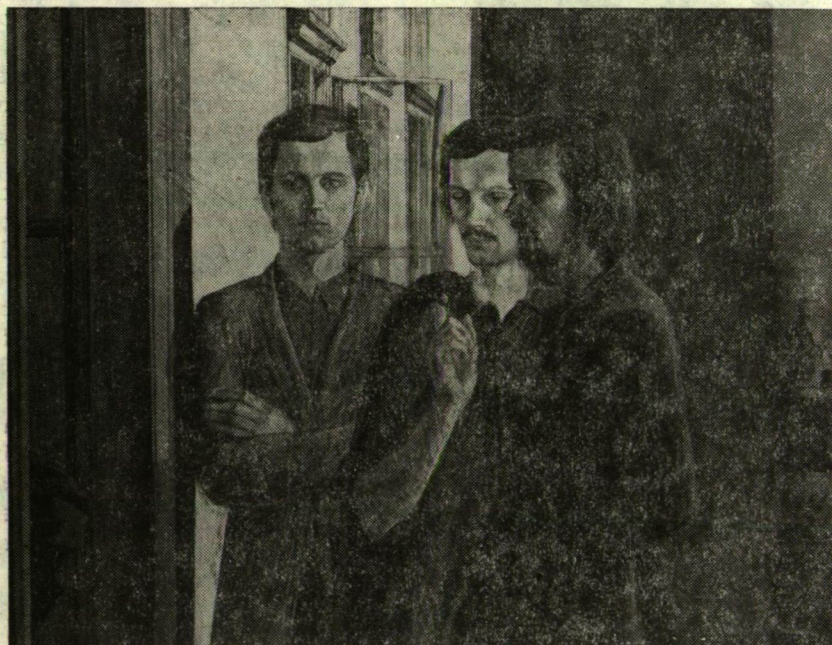

irat bizony még nincs túl magas szinten, de „van benne valami”. Vállaljunk kockázatot, hosszú távon talán megéri.” Olykor persze nem éri meg, de itt az arányszám a fontos: nagy az eredmény, ha idők során csak 20–30% hullik ki a rostán. Lapozgatván Czigány Lóránt repertóriumait, biztos állíthatom, hogy a Látóhatárnál—Új Látóhatárnál sokkalta alacsonyabb volt a kihullók-elhallgatók százalékaránya.

Az 50-es évek végén Uppsalában tanultam az egyetemen, de legfontosabb elfoglaltságom az volt, hogy mániákusan várjam a postást, a megváltó levelet. Ha a Látóhatártól—Új Látóhatártól jött az a levél, föllélegeztem. Mert elutasították verseimet vagy sem, mindig megértő, elemzően segítőkész volt a szerkesztőség, mintha már felnőtt lettem volna, egyenrangú félként írtak nekem. Emberségesen.

Humánus célokat szolgált a lap, minden szinten. Talán a legfőbb érdeme, hogy ezt 40 éven át meg tudta tartani. Töretlenül.

1989. augusztus

ZOLTÁNFY ISTVÁN: TESTVÉREK